

Par høje Poppeltræer, alt badet i Sommernattens højtidsfuldt blege Skær.

„Nu er De nok saa skikkelig at spille lidt for os, Frøken Tønnesen,“ sagde Doktoren. „Jeg antager, vi alle er enige om, at Sindene kan trænge til at dysses lidt i Ro.“

„Hjærtelig gerne!“ svarede Frøken Ragnhild. . . . „Naar jeg blot kunde huske noget!“ tilføjede hun lidt efter hende ved Klaveret, hvor hun paa Virtuosmanér stod og bøjede sine sammenfoldede Hænder for at gøre Fingrene smidige.

Emanuel havde anbragt sig i en stor Armstol i Nærheden af Verandaen. Han var ikke rigtig velfornøjet med, at der skulde musiceres. Han var endnu for opfyldt af Samtalen ved Bordet og havde helst set, at man havde fortsat Diskussionen.

Imidlertid havde ogsaa de andre taget Plads rundt om i Stuen og gjort sig det mageligt i de brede Stole. Kun Onkel Joachim var forbleven inde i Spisestuen, hvor man en Tid hørte ham give sit Hjærte Luft for Søsteren . . . indtil Fru Hassing, da Frøken Ragnhild anslog sin første Akkord, gik hen og aabnede Døren og med et „Tys“ bragte ham til Tavshed.

Frøken Ragnhild begyndte sit Spil med et Par kraftige Løb op og ned ad Klaveret ligesom